

A Budapesti Színház körül.

(Saját tudósítónktól.) Azok az érzelmes lelkek, amelyek könyezve siratják a romanticizmus kimúltát, most valami meleg és megható örömet érezhetnek, ha a színházak heti műsorát elolvassák. Igaz, az Operaházban nem játsszák a muzsikális romantikus irány remekeit, a drámai színházakban is a modernség uralkodik még, de a Városligetben már föltámadt a régi, jó német romantika és nem is játszanak más darabot, csak a Raupach „Molnár és gyermeke” című háborzongatós történetét. Tessek csak megnézni a heti műsort és ha ön, tisztelt asszonyom, vagy uram, szintén a romantikus iskola hívei közé tartozik, akkor boldog lehet és örülhet a látja, hogy a Budapesti Színházban „egész héten a Molnár és gyermeke”. Bizonyos, hogy ez a színház nevelő hatását jelenti, gondolhatja a nyájas olvasó, mert ha ezt a régi rémdrámát en-suite előadásokban adják heteken keresztül, akkor ez nem jelenthet mást, mint hogy a közönségnek ez kell. A ligeti jasszok romantikusok lettek, a Lipótváros lejárlja a lábát, csak hogy jegyet kaphasson a Budapesti Színházba, egész Budapest a Molnár és gyermekét akarja látni. Milyen szép ez, gondolja most ön, kedves polgártárs, mégis csak jó egy ilyen finom, irodalmi színház a ligetben, amely a népnek nem alacsony operettet, hanem magas romantikát ad.

Ha azonban ön ezt találná gondolni, tisztelt polgártárs, akkor ön alaposan téved. Igaz ugyan, hogy a Budapesti Színházban egész héten a Raupach-dráma megy, a ligeti jasszok azonban nem lettek romantikusok, a Lipótváros sem jár ki a ligetbe és hogy a darab mégis minden este megy, annak egészen prózai és szomorú okai vannak. A zenekar tagjai tudniillik négy hónap óta nem kaptak fizetést. Ugy áll a dolog, hogy az első hónapban még játszottak, a másodikban reméltek, a harmadikban türelmetlenkedtek, a negyedik hónapban azonban már belátták, hogy a helyzet teljesen reménytelen. Igaz, hogy ez a legbiztosabb állás, mert itt ugyan haláluk napjáig kapnak foglalkozást, csak éppen fizetést nem kapnak soha. A zenekari tagok meggondolták a dolgot; épp „Az erdészleány” című operett előadása közben gondolták meg és a második felvonás után átmentek tovább gondolkodni a Nottához címzett vendéglőbe. A harmadik felvonás már kezdődött és a zenészek még mindig gondolkodtak, a direktor utánuk ment és a kultura szent nevében kezdte őket kapacitálni, de hiába. A zené-

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságrizikok

Osztályozás

492

Budapesti Színház

Szerző

Cím A Budapesti Színház körül.

Idő „1912”

Forrás: Pesti napló

Személy

Bp.

1912 XI/3

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) Oldalsz.

szek nem mentek. Egyszerűen nem mentek, nem jelentették ki a kilépésüket, csak szépen otthagyták a színházat. És azóta jól megy a romanticizmusnak a ligetben. Minden este „A molnár és gyermeke”. Gyöngébbek kedvéért megjegyezzük még, hogy a Raupach-darabban zeneszámok nem fordulnak elő.

Hogy épp az „Erdészleány” előadását zavarták meg a zenészek, igazán nem szép dolog. Szegény Feld papa, mennyit fáradt ennek a darabnak az érdekében! Direkt elment a polgármesterhez és mikor értesült róla, hogy a polgármester éppen elnököl a közgyűlésen, haragosan mondta:

— Hívjanak ki! Hívjanak ki nekem azt a polgármestert!

— De, kérem, most közgyűlés van...

— Mit, közgyűlés! Ez egy nemzeti ügy, ez egy kulturális ügy, a Bárczy, az jöjjön ki, és én vagyok Európa legrégebb színházigazgatója!

Mit volt mit tenni, a szolga elrohant, kihívta a polgármestert, aki idegesen kérdezte meg:

— Mi tetszik! Kérem, gyorsan, tudja, hogy most közgyűlés van...

— Mit? Ez egy nemzeti ügy!

— Mi az a nemzeti ügy?

— Az állatkert nem akarja kiadni nekem „Az erdészleány”-hoz az őzt...

... Az őz már megvolt és az előadással mégis baj volt a zenészek miatt és később még nagyobb bajok voltak, mert fizetést senki se kapott és a színház kezdett veszíteni egykori híréből. A szubvenciót se szavazták meg a nyáron és ekkor, a legnagyobb

válság idején olyan ajánlatot kapott Feld Zsigmond, amely után mindenki két kézzel kapott volna az ő helyében. Az ajánlatot Faludi Gábor, a Vigszínház igazgatója tette és a következő feltételek mellett akarta kibérelni a színházat:

1. Fizet Feldnek évi 60.000 korona bért.

2. Feld Zsigmond minden erte rendelkezhetik egy páholylyal és öt földszinti jeggyel.

3. Szerződési Feld Mátyást rendezőnek évi 5000 korona fizetéssel, azzal a kikötéssel, hogy neki nem szabad a lábát betenni a színházba.

4. Szerződési Feld Irént, aki még esetleg játszani is fog.

Feld Zsigmondnak ezzel szemben csak egy kikötése volt: az, hogy a színlapon mint társigazgató szerepelhessen ő is. Faludi Gábor erre hetvenezer, nyolcvanezer koronát ajánlott, de Feld Zsigmond visszautasította mindezt, mert társigazgató akart lenni. Ezt nem — mondta Faludi — és az ügy meghiusult.

Most, a legnagyobb bajok idején, jött a másik ajánlat, a Beöthy Lászlóé. Beöthy felajánlotta Feldnek, hogy kibéri a színházat, ő ad színészeket, diszleteket, mindent és a tiszta jövedelem negyven százaléka Feld Zsigmondé lesz. A szerződés már készen volt, de ekkor közbejött az, hogy a szubvenciót megszüntették és Feld papa kikötések nélkül kapott 72.000 koronát. A bérletből tehát nem lett semmi, ellenben még mindig minden este a „Molnár és gyermeke”. Feld Zsigmond mégis hozzászoktatja a ligetet a romantikához.